

[Aase Olesen]

Jeg vil meget bede om, at man nu meget nøje i Socialministeriet holder sig disse bemærkninger efterrettelige, så vi ikke én gang til skal til at feje op. Der har nemlig ikke på noget tidspunkt – det vil jeg gerne understrege – blandt Folketingets partier været uenighed om, hvad meningen med dette var, nemlig at det ville være temmelig vanvittigt og uforståeligt for folk, at en hel masse mennesker skulle have mindre i varmetillæg, fordi Folketinget har vedtaget at hæve det totale beløb for varmhjælp fra 600 mio. kr. til 800 mio. kr. Det er den samme sag som før: det er uforståeligt for folk, at nogle skal gå ned, når man bevilger store offentlige ekstra tilskud til mennesker.

Agerschou (SF):

Som både fru Aase Olesen og hr. Erik B. Smith var inde på, undrer man sig i en del kommuner over, hvad det egentlig er, Folketinget har foretaget med de ændrede tilskudsregler for varmhjælp til pensionister. Og der er god grund til undren, men det er ikke Folketinget, men socialministeren, man skal undre sig over.

Tilsyneladende skete der det, at samtidig med at beløbsrammen for varmhjælp blev udvidet fra 600 mio. kr. til 800 mio. kr., er det lykkedes socialministeren og hendes embedsmænd at udforme de nye regler på en sådan måde, at mange pensionister ville komme til at opleve en nedgang i varmhjælpen i forhold til de gamle regler. Det har stort set entydigt været de meldinger, der er kommet fra kommunerne. Det er naturligvis mildt sagt meningsløst, og det vil et flertal i Folketinget da heller ikke finde sig i.

Historien bag de nye tilskudsregler er lang og kompliceret, men kort fortalt handler det om et forsøg på at gøre varmhjælpen retsbestemt. Det kan ingen have noget imod. Problemet er, at det er svært, hvis ikke man er villig til at betale, hvad det koster, for hvis man ikke er det, betyder det, at nogle pensionister vil få ringere vilkår.

Selv om flere advarede socialministeren om problemerne, forsøgte hun alligevel og mente i første omgang, at det kunne klares med ekstra 100 mio. kr., noget, enhver kunne se var dømt til at mislykkes. Der gik desværre flere måneder, før ministeren var i stand til at se det.

Der blev derefter fabrikeret et nyt lovforslag, som blev hastebehandlet i Folketinget, fordi de

nye regler skulle træde i kraft den 1. januar 1988. For at forhindre hidtidige varnehjælpsmodtagere i at gå ned i tilskud blev der stillet yderligere 100 mio. kr. til rådighed, samtidig med at der blev indført en regel om, at kommuner kunne yde et tilskud ud over de fastsatte minimumsregler. Hermed var hele forsøget på at indføre en retsbestemt varnehjælp faktisk opgivet.

Til gengæld lykkedes det socialministeren at udsende en bekendtgørelse om de nye varmetilskudsregler, som alligevel betød, at mange pensionister, dem med de ringeste vilkår, ville få ringere forhold, og det er korrekt, som fru Aase Olesen sagde det, at Folketingets Socialudvalg under sin behandling af sagen ikke kunne få det udkast til bekendtgørelse, som ministeren allerede havde udarbejdet.

Der har været flere diskussioner med socialministeren i Folketingets Socialudvalg om problemet, og hun har hævdet, at der slet ikke var noget problem; men at det handlede om, at kommunerne ikke var i stand til at regne, har et flertal af partierne ikke taget for gode varer.

Resultatet er nu blevet, at socialministeren tvinges til at foreslå en ændring af pensionsloven, der sikrer, at ingen pensionister får ringere vilkår i 1988 end i 1987. Derefter vil Socialministeriet – hvis det kan – gennemføre en undersøgelse vedrørende varmetilskuddet med henblik på forholdene i 1989.

Det er foreløbig slutningen på historien. Pensionisternes varmetilskud er foreløbig reddet, men i kommunerne må man med god grund ryste på hovedet over det, der foregår. Harmen i den forbindelse må vendes mod Socialministeriet, der ikke kender virkeligheden og oven i købet er ude af stand til at se den, når den bliver præsenteret.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Om spørgsmålet om varmhjælp skal jeg kun sige, at det forekommer mig, at hukommelsen rundt omkring er temmelig kort. Der er ikke én af de ordførere, der nu har været på talerstolen og brokket sig over forløbet her, som har sagt noget som helst om, at baggrunden for, at vi skulle have ændret dette, var spørgsmålet om en løsning af samspilsproblemerne. Man taler om, at nu er der kommet flere ind, der skal have, og derfor er der nogle, der kan komme til at gå ned.